

שפת אמת על התורה

עש"ק פ' אמור, תשפ"ג

For sponsorship and dedication opportunities, visit yukolleLA.com/donate

1. פרשת אמור (פרק כ"ב)

(לא) ושמרתם מצותי ועשיתם אתם אני יקנך: (לב) ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני יקנך מקדשכם: (לג) המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יקנך:

שפת אמת ויקרא פרשת אמור שנה תרמג

במצות ונקדשתי בתוך בניי מסור עצמך וקדש שמי. ובכל מקום אמרינן וחי בהם ולא שימות. משמע שבמצוה זו של מס"נ לקדש שמו ית' יכול אדם לתקן כל מה שנברא בעבורו. וע"ז אמרו יש קונה עולמו בשעה אחת. ובאמת ע"י מס"נ באין לשורש האחדות שנותן כל חייו. בעבור קדושת שמו ית'. ונקרא שעה אחת. כי שעה היא רצון. וע"י ביטול כל הרצונות בפועל ממש בא למקומו ושורשו. אכן הוא ענין חפזון ומהירות. אכל מה שאדם פועל ביטול הרצונות בימי חייו בישוב הדעת ובמתינות הוא נאה ביותר. וע"ז אמרו יפה שעה אחת בתשובה ומעש"ט בעוה"ז מכל חיי עוה"ב. ופשיטא שחיי עוה"ב העיקר הביטול אליו ית' כי בעוה"ב בוודאי א"א להיות נמצא במציאות נפרד בלתי בהמשכות חיות מחי החיים. ע"ז רמזו שכשזוכין לרצון האמת ושעה אחת בעוה"ז ע"י תשובה ומעש"ט חשוב יותר:

מהרש"א – חידושי אגדות, ע"ז י' ע"ב

בכה רבי ואמר: יש קונה עולמו בשעה אחת, ויש קונה עולמו בכמה שנים. יראה בזה שדקדק לומר בכ"א עולמו שקונה עולמו לפי מדריגתו כדאמרינן שיש לכל צדיק מחיצה בפני עצמו אבל בכה רבי אההוא דלא קנה עולמו רק בשעה א' שנהרג ויצא מן העולם ולא זכה למדרגה היותר גדולה לקנות עולמו בכמה שנים וק"ל:

משנת רבי אהרן ח"א (עמ' ק"פ)

דודאי לא נצטער רבי, ח"ו, על שעסק תמיד בתורה ועבודת השי"ת ולא קנה עולמו בשעה אחת, והרי יפה שעה אחת בתשובה ומעש"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ב, אך הענין הוא, דכששמע רבי הבת-קול, דר' אלעזר בן דורדיא מזומן לחיי בעוה"ב, וראה כמה השיג בשעה אחת של תשובה עד כדי לזכות למחילה על כל העוונות, ולעלות במדרגות עליונות, והרי שבשעה אחת אפשר לעלות כ"כ הרבה, הצטער ובכה, כי חשש שלא פעל בכל שעה מזמנו במדה כזו, ושמא היה באפשרותו לפעול יותר...

2. שפת אמת ויקרא פרשת אמור שנה תרמו

בפסוק אלה הם מועדי, וכתוב גם שבת. וכתוב שבת הוא ליקנך בכל מושבתיכם (כג: ב-ג). היינו שעם היות שהשבת קבוע וקיימא. אבל שיתגלה הארת קדושת השבת בעוה"ז א"א בלתי הכנת בניי. וז"ש שבת כו' לה' בכל מושבותיכם בכל מקום שנמצאו בניי נתגלה להם קדושת השבת. וזה הוא העדות שהשבת מעיד על בניי שולוי הם לא הי' מציאות להתגלות הארת הש"ק בעולם. כי השבת הוא קודש. ואיתא בכ"מ שאתה מוצא גדר ערוה א"מ קדושה. ובכלל בניי נקי גדר ערוה ולכן להם מתגלה הקדושה שהם כלים להסתיר הקדושה ולהבדיל בין הקדושה ובין החול כמ"ש בפרשה הקודמת בפי' ואבדיל אתכם שנמצא ההבדלה בעצם נפשות בניי שא"י להתערב בין האומות הגם שהם בתוכם ולכן ונקדשתי בתוך בניי שהם הגדר המפסיק ומכין מקום לקבל הקדושה. ושמעתי מפי מו"ז ז"ל שכתתי ושמתי זרעך כחול היס. וכתתי שמתי חול גבול ליס. ולכן נקי בניי חול שהם המבדילין ומגבילין הארת הקדושה ושומרין שלא יתערב רע בטוב כנ"ל:

שפת אמת על התורה

עש"ק פ' אמור, תשפ"ג

For sponsorship and dedication opportunities, visit yukollelLA.com/donate

לנבוכי התקופה (הרה"ג ר' משה אביגדור עמיאל, דרשה ס"ג)

כי שני איסורים יש לנו, איסור של קדשים לחוץ ואיסור של חולין בעזרה, וגם בזה נאמר "עבירה גוררת עבירה", ואם מוצאים קדשים לחוץ סופו של דבר שיכנסו גם חולין לעזרה.

המוציא קדשים לחוץ אפשר שתהא כוונתו רצויה, שיתפשטו הקדשים בכל הגבולות, אבל הוא אינו מחשב הפסד עברה כנגד שכרה, כי עי"ז הוא מביא לידי טשטוש הגבולים וערבוב התחומים בכלל – הקדשים לחוץ יביאו לידי הכנסת החוץ אל הקדשים.

מעתיקים את התורה ליוונית, והסוף – מעתיקים את היוונית לתורה. מכניסים יפיתו של יפת באהלי שם, אבל לאט לאט נכנס גם רוחו של יפת, שאינו יפה כלל וכלל לאהלי שם, וצר המקום להכיל והאהל שלנו נסתר לגמרי.

"האי תנא הוצאה הכנסה קריא ליה", הוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים תביא גם לידי הכנסה, להכניס את הרשות הרבים של כל הגויים לתוך רשות יחיד שלנו והסוף שתתבטלנה הרשויות לגמרי, ואם מוציאים מההיכל שלנו למחנה היונים, סופו של דבר – "נכנסו היונים להיכל".

3. פרשת אמור (פרק כ"ג)

(ב) דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְקֹזֵק אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדֵי: (ג) שְׁשַׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלֶאכֶה לֹא תַעֲשׂוּ שַׁבַּת הוּא לִיקֹזֵק בְּכֹל מוֹשְׁבֵי־יִשְׂרָאֵל: פ (ד) אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְקֹזֵק מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם:

שפת אמת ויקרא פרשת אמור שנה תרנא

בפסוק מועדי ה' אשר תקראו כו' ששת ימים תעשה כו'. ובמועדות כתיב אשר תקראו אותם במועדים. כי ביום טוב יורד קדושה מיוחדת בזמן ההוא. אבל קדושת השבת צריכין לקרוא תמיד שהשבת מאיר לכל ימי המעשה לכן לא כ' בי' במועדו. והתחיל ששת ימים לומר שיכולין למשוך קדושה מהשבת לימי המעשה. וכן שמעתי ממו"ז ז"ל שלכן בשבת אין מברכין שהחיינו כמו ברגל. משום דמיני מתברכין כל שיתא יומין. נמצא קיום כל הימים ע"י השבת ולא שייך לברך שהחיינו עכ"ד ז"ל. [באמת צ"ע דבלא"ה לא שייך זמן רק הבא מרוחק שלשים יום]:

שו"ת אגרות משה אורח חיים ח"ה סי' מ"ג

ודומה לזה אולי הוא שבת, שנמי הוא תלוי בזמן ואין אומרין זמן. ואף שהוא זמן קצר, דהוא כל יום שביעי, עכ"פ הוא תלוי בזמן. ומה לי זמן גדול דשנה, ומה לי זמן קטן דז' ימים... וא"כ היה שייך לומר שגם בהגעת שבת היה שייך לברך זמן. אבל מה שאין מברכין הוא משום שלא שייך להפריד שבת מששת ימות החול, משום שהשבת הוא התכלית והעיקר דהבריאה, וכל הימים נמנו להשבת בלא שם בפני עצמו, אלא אחד בשבת שני בשבת וכן כולן (מכילתא דרבי ישמעאל יתרו פ' ז' לפסוק זכור את יום השבת, ומכילתא דרשב"י). שלכן לא שייך להפרידו משאר הימים ולברך בהגעתו על הזמן, משום שתמיד נחשב ככבר הגיע, מאחר שבכל יום חושבין עליו וזוכרין אותו גם בפה ובכתב בגיטין ובשטרות.

שפת אמת ויקרא פרשת אמור שנה תרנא

במד' דין אדם ובהמה שוה מיום שמיני והלאה שיראה פני מטרונה תחילה. וקשה א"כ הנוול קודם שבת יהי נימול תיכף אחר שבת. אבל נראה כי השבת צריך להיות עמו ששת ימי המעשה שלעולם נזכר במצות שבת ששת ימים תעשה ובשביעי תשבות. וזה עצמו בחי' אדם ובהמה שהשבת מקשר ימי המעשה אל השורש וע"י ימי המעשה והשבת עליהן נראה פני המטרונה...